

UZASADNIENIE

W dniu 3 marca 2017 r., około godz. 10:00, M. P. wraz z K. S. i Ł. K. udali się do sklepu (...) w T., przy ul. (...). Będąc w środku M. P. wziął z półek sklepowych cztery sztuki czekolady M. i trzy sztuki kawy N., które włożył do reklamówki trzymanej przez K. S.. Pracownik ochrony sklepu (...) zauważył całe zdarzenie na kamerze monitoringu. W związku z tym po przekroczeniu linii kasy P. S. ujął K. S., zaprowadził na zaplecze i wezwał patrol Policji. Ł. K., widząc to odłożył uprzednio schowane za paskiem od spodni dwa opakowania kielbasy. Po przyjeździe Policji został również ujęty M. P.. Towar w postaci czekolad i kaw został odebrany i powrócił w stanie nienaruszonym do dalszej sprzedaży.

M. P. przy ujęciu K. S. awanturował się, szarpał, był wulgarny i agresywny. Również Ł. K. wszczął awanturę i usiłował odbić ujętego przez pracownika ochrony K. S..

/dowód: zeznania świadka P. S., k. 5v-6, 147v, protokół elektroniczny 00:03:36-00:10:06, zeznania świadka T. K., k. 8v-9, notatka urzędowa, k. 2, protokół pracownika ochrony, k. 4, płyta DVD z nagraniem, k. 11/

Sprawa przeciwko Ł. K. i K. S. została wyłączona do odrębnego postępowania. W dniu 27 listopada 2017 roku zapadł wobec nich wyrok nakazowy skazujący za wykroczenia z art. 51 § 1 kw i art. 119 § 1 kw (sygn. akt XII W 1666/17).

W sprawie przeciwko **M. P.** Sąd stwierdził, że zachodzą wątpliwości co do jego poczytalności w czasie popełnienia zarzucanych mu czynów, wobec treści opinii sądowo-psychiatrycznych wydawanych w sprawach XII W 517/14, XII W 518/15, XII W 1571/15, XII W 2337/15 (odpisy opinii, k. 55-63), a także informacji udzielonej przez (...) w T. (k. 80).

W związku z tym Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza psychiatry, który po przeprowadzeniu badania obwinionego, zapoznaniu się z aktami sprawy i dokumentacją medyczną wydał opinię, z której wynikało, iż M. P. leczy się psychiatrycznie z rozpoznaniem choroby afektywnej dwubiegunowej, zaburzeń psychicznych spowodowanych przyjmowaniem środków psychoaktywnych i organicznych zaburzeń nastroju. Biorąc pod uwagę przebieg i charakter schorzenia, cechy psychodegradacji związanej z przewlekłym uzależnieniem oraz mając na uwadze charakter zarzucanych czynów, uznał, iż w tym czasie obwiniony M. P. miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia swoich czynów i pokierowania swoim postępowaniem (opinia sądowo-psychiatryczna, k. 109-110).

Obwiniony M. P. jest kawalerem, nie ma dzieci, utrzymuje się z prac dorywczych. Był wielokrotnie karany przez tutejszy Sąd, głównie za czyny wypełniające znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 kw (notatka służbowa, k. 38, odpisy orzeczeń, k. 39-54).

M. P. w toku postępowania wyjaśniającego nie stawiał się na wezwanie i nie złożył wyjaśnień.

Dwukrotnie prawidłowo wezwany na termin rozprawy również nie stawiał się, nie usprawiedliwił swojego niestawiennictwa i nie złożył wyjaśnień, wobec czego, zgodnie z treścią art. 71 § 4 kpw rozprawę Sąd prowadził zaocznie.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom naocznego świadka zdarzenia P. S., który dokładnie opisał nie tylko kradzież, której obwiniony dopuścił się wraz ze swoim kompanem, podział ról, ale również jego zachowanie po zdarzeniu.

W ocenie Sądu zeznania tego świadka były konsekwentne, jasne i logiczne, a ponadto w zestawieniu z nagraniem z monitoringu pozwoliły na ustalenie stanu faktycznego w niniejszej sprawie. P. S. był dla obwinionego osobą zupełnie obcą i nie można uznać, iż świadek ten miał jakikolwiek powód by zeznawać nieprawdę i fałszywie pomawiać obwinionego.

Również zeznania funkcjonariusza Policji T. K. należało uznać za w pełni wiarygodne. T. K. przybył na miejsce zdarzenia i dokonał legitymowania obwinionego by potwierdzić jego tożsamość. Wykonał czynności z zatrzymanymi

przez ochronę osobami. Opisał przebieg całej interwencji, bez ubarwień i nie sposób stwierdzić, iż jest jakakolwiek podstawa do podważania jego wiarygodności.

Zarówno obrońca obwinionego, jak i oskarżyciel publiczny nie wnosili o bezpośrednie przesłuchanie na rozprawie T. K., z którym kontakt był utrudniony, ani K. S. czy Ł. K..

Sąd dał wiarę opinii sądowo – psychiatrycznej dotyczącej obwinionego. Została ona sporządzona przez osobę posiadającą wiedzę specjalistyczną, w sposób fachowy, kompetentny, jasny. Brak jest podstaw do podważenia jej wiarygodności tym bardziej, iż nie była kwestionowana przez strony.

Również pozostałe zebrane w sprawie dowody w postaci, nagrania z monitoringu, notatek i protokołów zasługują na uznanie za wiarygodne, bowiem zostały sporządzone przez kompetentne osoby, po przeprowadzeniu stosownych czynności oraz zgodnie z obowiązującymi przepisami i nie budzą wątpliwości Sądu.

Wobec powyższego, biorąc pod uwagę cały zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, iż wina i sprawstwo obwinionego M. P. w zakresie obu zarzucanych mu czynów, zostały w pełni wykazane i udowodnione.

Obwiniony M. P. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wobec których materiały wyłączono do odrębnego postępowania, dokonał kradzieży mienia w postaci 4 sztuk czekolad M. o wartości jednostkowej 9,99 zł oraz 3 sztuk kawy N. o wartości jednostkowej 17,49 zł, czym spowodował łączne starty w wysokości 92,43 zł na szkodę (...) SA. Swym zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia opisanego w art. 119 § 1 kw.

Ponadto, w tym samym miejscu i czasie, wspólnie z osobą, wobec której materiał wyłączono do odrębnego postępowania, wszczął awanturę z pracownikiem ochrony P. S., szarpiąc się, używając przy tym słów nieprzyzwoitych, popełniając w ten sposób wykroczenie z art. 51 § 1 kw.

Wymierzając obwinionemu karę łączną Sąd miał na względzie przede wszystkim wielokrotną uprzednią karalność obwinionego. M. P. był skazywany przez tutejszy Sąd, za czyny wypełniające znamiona art. 119 § 1 kw kilkanaście razy w ciągu ostatnich kilku lat. Wymierzone uprzednio kary o charakterze wolnościowym nie przyniosły pożądanego rezultatu. Obwiniony z dokonywania kradzieży sklepowych uczynił sobie stałe źródło dochodu, bowiem faktem notoryjnie znanym jest, iż tego rodzaju produkty jak kawa i czekolada są następnie przez sprawców kradzieży sprzedawane. W związku z tym Sąd uznał, że na obecnym zatem etapie jedynie kara aresztu, którą obwiniony dotkliwie odczuje, może przynieść właściwy efekt. Wykaże nieopłacalność popełniania tego rodzaju wykroczeń w przyszłości. Z powyższych względów Sąd nie uznał za celowe zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary przewidzianej w art. 17 § 2 kw. Zastosowanie tej instytucji jest fakultatywne i zależy od uznania Sądu. Należy przy tym podkreślić, iż naganność takiego zachowania jak kradzież należy do najprostszych norm społecznych i trudno uznać, iż obwiniony pomimo swoich schorzeń mógł nie mieć świadomości, że takie zachowanie jest bezprawne. Również wywołanie awantury, używanie słów wulgarnych nie należy do wykroczeń o skomplikowanym charakterze, których naganności obwiniony mógłby nie znać. Biorąc jednak pod uwagę stan zdrowia psychicznego obwinionego, Sąd wymierzył mu karę w wysokości 20 dni aresztu, a nie w maksymalnym rozmiarze – 30 dni, która byłaby wymierzona gdyby obwiniony był osobą zdrową.

W ocenie Sądu kara wymierzona M. P. jest adekwatna do stopnia jego winy, stopnia społecznej szkodliwości czynu, oraz właściwości i warunków osobistych sprawcy. Sąd uznał również, iż kara ta jest wystarczająca do osiągnięcia wobec obwinionego celów zapobiegawczych i wychowawczych a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Obwiniony korzystał z obligatoryjnej pomocy prawnej obrońcy z urzędu. O kosztach tej pomocy orzeczono na podstawie § 17 ust. 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714). Sąd uznał za zasadne zasądzenie wynagrodzenia w podstawowym wymiarze, tj. w kwocie 265,68 zł. brutto, bowiem niniejsza sprawa nie wymagała dużego nakładu pracy obrońcy.

Obwinionego zwolniono z opłaty sądowej i wydatków poniesionych w sprawie na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw, mając na względzie jego sytuację finansową, bowiem obwiniony nie ma żadnych stałych dochodów.

ZARZĄDZENIE

1. (...);

2. (...);

3. (...).